

empreses, ens ho vam passar de conya!!! Vam començar a al·lucinar amb el color les badines i amb l'exuberància de la vegetació i la "capritxosa" forma de les roques...

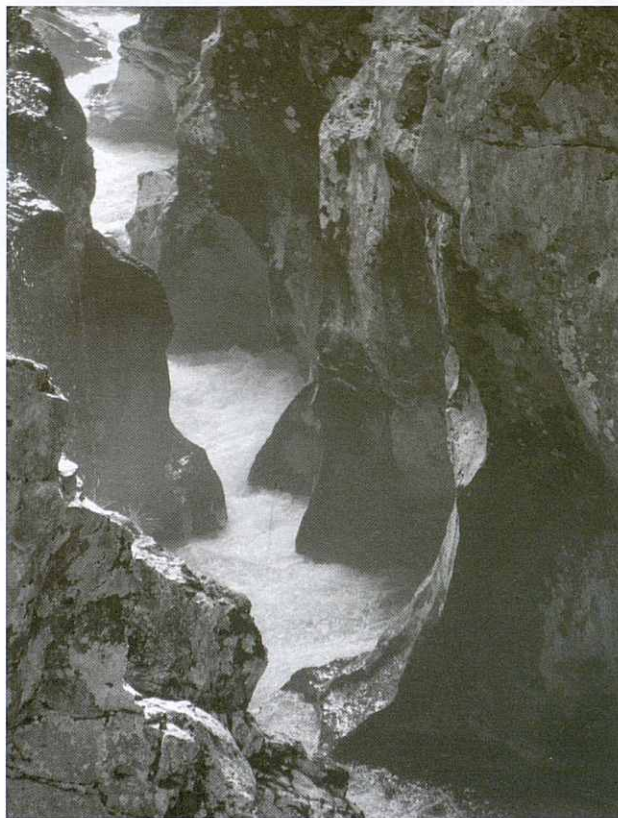
Per descansar de l'aigua, a l'endemà decidim visitar el punt de partida a Triglav (2.864 metres) i escalar en un sector d'esportiva de les rodalies. El sector es diu Kal-Koritnica i està en un poblet de camí a Trenta. Les vies són excel·lents, la roca calcària de pm, les assegurances immillorables, però el grau, "durillu", "durillu"... A més ens clivellen els mosquits!!! Però nosaltres més durs encara, ens hi posem i amb moltes ganes!!!

Amb els braços abatuts a l'endemà anem cap al Kozjac. Encara més maco que el primer barranc, engorjat, engorjat, engorjat... I la roca i l'aigua, més "capritxosa" encara, més bonica, la verdor del bosc al damunt, la llum que penetra les badines, els troncs que s'amunteguen en els racons dels revolts del riu... En aquest barranc no ens trobem cap grup d'aventura però sí a la última cascada, una munió de "turistilles" banyant-se en la millor gorja que els meus ulls han pogut delectar en la vida, verda, profunda, amb una esvelta cascada que esquitxa les parets blanques i rocoses de riu. Aquí esdevé el record més inoblidable d'aquesta aventura i en general d'aquest viatge. El record d'un petit accident que vam tenir però que per sort, no va quedar en res més que uns talls i una contusió a la mà i al braç. Mentre assegurava l'Eduard des de l'aigua per seguretat, doncs ell havia relliscat, tenia mal a la mà i al cap i se sentia insegur en la maniobra de ràpel vaig sentir uns crits que podia identificar del meu company, però confosos amb la fresa de l'aigua de la columna d'aigua que queia a la meva dreta, vaig obviar sense donar-li més importància. Els banyistes miraven i no era pla de muntar un escàndol, d'això ja n'havíem parlat, res d'espectacles... Però sento ben fort: -Montse, pedraaaaaaaaaaaaaa!!!!!!-I recordo l'escena en milisegons: miro amunt - fet molt incorrecte doncs mai hem de mirar amunt, només resguardar-nos el màxim possible- i veig que cau, cau, cau, cau una pedra enorme, a gran velocitat, just, just, just, just a sobre el meu cap, i no sé com m'ho vaig fer, però sense pensar, sense reflexionar, reaccionant per salvar la meua vida, em faig enrera a l'aigua mateix, i passa aprop, aprop, aprop del meu nas... I pam! estrelles i més estrelles, em quedo muda, atònica, hòstia inevitable al braç i a la mà, i sort del neoprè i dels guants... Em miro, no surt sang, em fa mal, no puc moure, l'Eduard ja és al meu costat, em mira, em pregunta, veig els ulls dels turistes "clavats" en nosaltres dos... Aggggggggrrrrr Quina ràbia i quin mal!!! Eduard, no passa res, de seguida em passa, no muntem l'espectacle, digues que estic bé i no ha passat res...

I els altres que estan a dalt de tot, no saben res. I m'arracono encara dins l'aigua i recordo la pedra, a sobre, caient, caient, a sobre, a sobre, i em pregunto: ¿Què hagués passat? Ufffff!!! deixa-ho estar, més val no pensar-hi, ara tranquil·litza't... I l'Eduard al meu costat, i amoïnàt i preguntant, i disculpant-se... Aixxxxxsss!! Amb lo bé que estava jo nedant en aquesta aigua verda, turquesa, amb el sol, i la cascada... Finalment em trec el neoprè i mirem què hi ha. A la roba no es veu res, però a sota hi ha un bona contusió,

un tall imperfecte, per la "matxucada" de la pedra. I a la mà, tres quarts del mateix. La sort és que ho puc moure i no hi ha res trencat.

Bé, després d'aquest tràngol que posa a prova els nostres límits i la nostra amistat - quasi bé!!! Jejejeje! (és broma Ardillu)- decidim fer la pujada al Triglav en dos dies i dormint al refu. El Triglavski Narodni Park està localitzat al nord-oest d'Eslovènia, precisament en els Alps Julians. És l'únic parc nacional del país. S'anomena així pel nom del cim més alt, anomenat també Triglav. El primer dia són 4'30hores amb 1500 m de desnivell, només pujar, pujar i pujar... I a l'endemà fer el cim en 2'30h i baixar tot plegat fins el pàrquing - no sé quan desnivell acumulat hi ha en total perquè

Aigües breves al riu Soca.
Foto: Albert Galera.

no m'he quedat amb el mapa però tela marinera... - . El braç i la mà em fan mal però amb el dopatge la cosa va tirant... Malgrat els ànims que hi havíem posat, a 100 o 200 metres del cim hem de recular, una forta tempesta, d'aigua, trons, llamps i calamarsa ens impedeix assolir la fita. Baixem fins el cotxe i tota l'estona plovent, plovent i plovent... Els grans de gel del tamany d'una cirera, "joder" quin mal quan piquen sobre el cos! L'ascensió és molt maca, però força dura. Diuen que tots els eslovens han de pujar-hi un cop a la vida, però jo els recomano que s'entrenin una mica perquè... deu ni do!!! També he de dir que la muntanya tot i que no és un tres mil, imposa per les seves característiques, abrupte, rocosa i escarpada, amb forts desnivells en les seves vessants.

Passada la primera setmana gaudint d'aquells paisatges i les activitats que hi vam fer, era moment de tirar cap a la capital del país i posteriorment anar a Osp, on hi teníem grans expectatives posades.

segueix